

V odvolání do odsuzujícího rozsudku namítala žalovaná veřejná obchodní společnost zmatek podle § 477 č. 5 c. ř. s., jež spatřovala v tom, že žaloba byla doručena její bývalé veřejné společnosti, ač žalovaná v té době již neexistovala a byla podána žádost o výmaz její z obchodního rejstříku. **O d v o l a c í s o u d** zamítl odvolání.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Žaloba byla podána dne 9. listopadu 1935 na žalovanou protokolo-
vanou firmu a doručena dne 14. listopadu 1935 její bývalé společnosti
F. R. V této době nebyl výmaz žalované firmy v obchodním rejstříku
uskutečněn, ježto byl proveden teprve dne 23. listopadu 1935. Procesní
způsobnost veřejné obchodní společnosti nepomíjí již jejím zánikem,
nýbrž teprve výmazem z rejstříku, jak z ustanovení čl. 129 obch. zák.
patrně (Sb. n. s. č. 2230, 2282), a nemá proto to, co žalovaná uvádí
v opravném řízení, právního významu, poněvadž faktický zánik žalované
firmy, ač-li nastal, nebyv zapsán do obchodního rejstříku, nemá účinku
proti třetím, ani proti soudu, který posuzuje procesní způsobnost a pro-
vádí doručení z úřadu. Toho se čl. 111 obch. zák. nedotýká a rovněž
ne čl. 123 obch. zák. Řízení nebylo tudíž zmatečné podle č. 5 § 477 c. ř. s.,
byla-li žaloba před provedeným výmazem firmy doručena k vlastním
rukám tehdejší společnosti žalované obchodní společnosti. Pro tuto pro-
cesní otázku nemá významu, zda žalobce o faktickém zániku firmy
v době podání žaloby věděl či nevěděl.

Čís. 15181.

**Předpis § 44 zák. č. 154/34 Sb. z. a n. jest předpisem donucujícím
a zaměstnanci příznivějším, než byl předpis § 39 zák. č. 20/10 ř. z.**

**Zaměstnavatel jest povinen vydati zaměstnanci při skončení služeb-
ního poměru písemné vysvědčení vždy, i bez žádosti zaměstnancovy;
nároku toho se nemůže zaměstnanec vzdát ani po skončení pracovního
poměru.**

(Rozh. ze dne 7. května 1936, Rv I 794/36.)

Žalobce byl zaměstnán u žalované firmy od 1. srpna 1933 do 3. října
1934 jako správce. Po skončení služebního poměru mu žalovaná nevy-
dala vysvědčení ani nevyhověla včas jeho žádosti za vydání vysvědčení
a zaslala mu je teprve po podání této žaloby. V ní uplatňuje žalobce
nárok na náhradu škody tvrdě, že byl od 1. května 1935 přijat jako
správce provozu u firmy N., avšak pod podmínkou, že před tímto dnem
předloží vysvědčení o své dosavadní služební činnosti. To nemohl učiniti
a proto k nastoupení služby u firmy N. nedošlo. **N i ž š í s o u d y** ža-
lobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d uložil odvolacímu soudu nové jednání a roz-
hodnutí.

D ů v o d y:

Žalobce byl u žalované firmy v době od 1. srpna 1933 do 3. října 1934 zaměstnán jako správce provozu. Podle § 56 zákona čís. 154/34 Sb. z. a n. platí ustanovení tohoto zákona i pro pracovní poměry, které trvají v den účinnosti zákona (t. j. dne 19. srpna 1934), pokud jsou tato ustanovení pro zaměstnance příznivější a pokud práva jimi zaměstnancům přiznaná nemohou býti smlouvou zkrácena ani zrušena. Předpis § 44 cit. zák. je shodný s § 39 zákona o obchodních pomocnících ze dne 16. ledna 1910 čís. 20 ř. z., až na to, že podmínkou zaměstnavatelovy povinnosti podle nového zákona není žádost zaměstnancova, jak tomu bylo podle § 39 zákona o obchodních pomocnících. Nový předpis je tudíž pro zaměstnance příznivější a zároveň jde o donucovací předpis, jak zřejmo z ustanovení § 53 zák. čís. 154/34 Sb. z. a n. Jest tedy na sporný služební poměr použití ustanovení § 44 zák. čís. 154/34 Sb. z. a n. Podle tohoto předpisu jest zaměstnavatel povinen vydati zaměstnanci při skončení pracovního poměru potvrzení o zaměstnání, které musí býti vždy písemné a obsahovati údaje o době a způsobu zaměstnání. Tato povinnost stíhá zaměstnavatele vždy, nikoli jen na žádost zaměstnancovu. Zaměstnavatel je povinen potvrzení vydati, to znamená, že je musí připravit a zaměstnanec má si je vyzvednouti u zaměstnavatele. V souzené věci žalovaná firma žalobci sporné vysvědčení nevydala ani při skončení pracovního poměru, ani poté, když je žalobce dopisem ze dne 4. dubna 1935 na ní žádal, žalobce ani o tom neuvědomila, že sporné potvrzení je u ní k jeho dispozici, aby si je vyzvedl určitého dne, a potvrzení zaslala žalobci teprve po doručení žaloby, a to dne 8. května 1935, pokud se týče, když žalobce žádal doplnění potvrzení, dne 21. května 1935. Zaměstnanec může požadovati na zaměstnavateli náhradu škody, která mu vznikla nevydáním nebo opožděným vydáním vysvědčení. V souzené věci jde o opožděné vydání, ježto žalovaná firma nenabídla žalobci vysvědčení, o kteréž jde, již při skončení pracovního poměru, ani nevyhověla jeho pozdější žádosti o vydání včas, t. j. bez zbytečného průtahy, nýbrž odložila vyřízení víc než o měsíc. Nároku na potvrzení podle § 44 cit. zák. nelze se vzdáti ani při skončení pracovního poměru, ani po tomto skončení, ježto platná jsou jen ujednání uzavřená při ukončení pracovního poměru, pokud jde o úpravu hmotných otázek vzniklých teprve následkem tohoto ukončení (Sb. n. s. čís. 3750), nikoli též pokud jde o povinnosti uložené zaměstnavateli z důvodů veřejnoprávních (sociálněpolitických, policejních a pod.), jak tomu je při vydání potvrzení o zaměstnání. Nemá tedy význam námitka žalované firmy, že žalobce při skončení pracovního poměru prohlásil, že nemá žádných nároků proti žalované firmě. Nesejde ani na tom, že žalobce v dopise ze dne 4. dubna 1935 užil obratu, jímž se mohla firma cítiti uraženou, bylo-li jen z obsahu tohoto dopisu zřejmé, čeho se žalobce vlastně domáhá a že žádá vydání nenabídnutého mu dosud vysvědčení. Žalobce nemusel podle § 44 zák. čís. 154/34 Sb. z. a n. žádati na firmě, aby mu vydala potvrzení o zaměstnání. Učinil-li tak a nepoháněl-li vyřízení, nemůže mu to býti na újmu, zvláště když firma mu ani neoznámila,

že je ochotna mu toto vysvědčení vydati, ani ho nevyzvala, aby si vysvědčení u ní vyzvedl, jak nebylo sporno mezi stranami. Zaměstnanec musí podle § 1295 obč. zák. ovšem dokázat škodu. Žalobce tvrdil, že byl firmou Jan N. přijat jako správce provozu a dílovedoucí od 1. května 1935 pod podmínkou, že jí před tímto dnem odevzdá potvrzení žalované firmy o své služební činnosti, a že této podmínce nemohl vyhověti, pokud se týče byl později odmítnut firmou Jan N. proto, že žalovaná firma mu včas nevydala řádné potvrzení o zaměstnání podle § 44 zákona čís. 154/34 Sb. z. a n. Tento přednes, kdyby byl prokázán, stačil by k opodstatnění žaloby o náhradu škody, a to najmě, hledí-li se k tomu, že při dnešních nepříznivých poměrech na pracovním trhu žalobci zřejmě nebylo možno, byl-li odmítnut firmou N., v krátké době najíti jiné zaměstnání.

Čís. 15182.

Kdo zaplatil státu poplatkový dluh vyměřený z právního jednání, kterého se sám zúčastnil, ačkoliv platební rozkaz (správní akt) směřoval formálně proti jiné osobě, nemůže se domáhati vrácení zaplaceného poplatku pořadem práva.

(Rozh. ze dne 8. května 1936, R I 542/36.)

Platebním rozkazem Úřadu pro vyměřování poplatků v P. ze dne 31. prosince 1928 byl vyměřen z dohody určitých výroben poplatek v zažalované výši. Platební rozkaz byl adresován příslušnému spolku oněch výroben, ale nebyl mu doručen, nýbrž byl přijat v místnostech jiného spolku. Proti tomuto platebnímu rozkazu podal stížnost žalující Společný výbor jakožto plnomocník firem, které dohodu uzavřely. Stížnost byla rozhodnutím zemského finančního ředitelství v P. z věcných důvodů zamítnuta. Proti tomuto rozhodnutí podaly výrobní uzavřevší dohodu, zastoupené Společným výborem, stížnost k nejvyššímu správnímu soudu, která byla nálezem z února 1935 odmítnuta proto, že poplatek předepsaný platebním rozkazem Úřadu pro vyměřování poplatků byl předepsán jinému spolku a nikoliv stěžujícím si firmám, které byly zastoupeny Společným výborem. Poplatek byl 16. února 1929 zaplacen Společným výborem. Tvrdě, že poplatek ten zaplatil indbite, domáhá se Společný výbor (firmy v něm sdružené a uzavřevší dohodu, z níž byl poplatek vyměřen,) na žalovaném státu jeho vrácení. Prv ý s o u d vyhověl námitce nepřipustnosti pořadu práva a žalobu odmítl. R e k u r s n í s o u d námitce nepřipustnosti pořadu práva nevyhověl.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

V otázce přípustnosti pořadu práva nesejde na tom, že žalující strana po právní stránce opírá žalobní nárok o předpis § 1431 obč. zák., tedy o předpis soukromého práva. K posouzení, zda jde o občanskou